

Prvi napad na neprijateljsko uporište
Krupa na Vrbasu.

Arhiv Doc. Br. 10 D. Ljubljana

ABK

Ovo je bilo 1. avgusta 1941.g.

Delić Mujo prvoborac i nosilac Partizanske spomenice 1941. g
iz Banjaluke,

I Z J A V I

Pošli smo noću iz planine Osmače iz logora gdje je logorovao ~~banjalučki~~ banjalučki odred kome je bio komandant Danko Mitrov. bilo nas je oko četrdeset boraca a imali smo svega dvanaest pušaka, nešto municije i nekoliko bombi kragujevačkih. Koliko se sjećam bili su ovi drugovi tada u banjalučkom odredu a i u ovoj akciji: Mitrov Danko, Hadžić Kasim, Maelajlić Šefket, Mažar Drago, Lang Drago, Odić Slavko, Jurinčić Niko, Potkonjak Braco, Odić Ivica, Bećirbašić Habija i drugi koje se nemogu sjetiti danas. Bili su to borci koji su došli iz Banjaluke i iz okolnih sela Osmače planine. Bilo nas je oko četrdeset boraca. Kad smo pošli na ovu oružanu akciju spuštali smo se niz Osmaču i u samom podnožju Osmače riječi Vrbasu. Kad smo došli do rijeke organizovano je prebacivanje boraca na drugu stranu rijeke, u selo Rekavicu više samoga Tijesnog. Prigodom prelaska na drugu stranu Vrbasa tamo je ranije bio prešao Mažar Drago koji je prihvatao drugove kada su prelazili. (Drago Mažar bio je već tada vojni rukovodilac u Odredu) On je stajao pokraj nekog kabla koji je postavio obalom i upozoravao bi svakoga koji bi prešao rijeku da se ne dotiče toga kabla jer je to opasno to jest, da je taj kabal vezan za mine koje su nedaleko od kabla. Mi svi smo to ozbiljno svatili i kabal smo preskakali kao pravi fiskulturnici. Kasnije smo doznali da ovo nije bio kabal koji je vezan za mine nego je to bila žica koja je spajala neprijateljska uporišta Krupu Jajce i druga sa garnizonom u Banjaluci. Ono što nas je Mažar upozoravao na opasnost to je on sam sa nama izvođio šalu čemu smo se svi kasnije slatko smijali. Kad smo prešli svi rijeku presjekli smo

ovaj kabal, osjeli komad od oko sto metara i bacili ga u rijeku i time presjekli vezu uporišta neprijateljskih ovom linijom sa Banjalukom. Na obali rijeke izvršeno je postrojenje boraca i tako postrojeni dva i dva izišli smo na cestu koja vodi od Banjaluke prema Jajcu i uputili se prema cilju to jest neprijateljskoj posadi u Krupu na Vrbasu. Kad smo išli na oko stotinu metara do neprijateljskog uporišta sukobili smo se sa ustaško-žandarmerijskom patrolom, koja nas je zaustavila sa povikom: "stoj ko ide". Kako je na čelu kolone išao Danko Mitrov on nam je mimikom mahnuo rukom da legnemo što smo svi i učinili a on je latio se puške i opalio u pravcu patrole. Nakon ispaljivanja metka mi smo se svi razvili u strelce i počeli pucajući ići naprijed ovako u borbenom porétku i išli sve bliže žandarmerijske kasarne gdje je bila smještena neprijateljska posada. Ona patrola sa kojom smo se sukobili jednoga je sa metkom ubio Mitrov Danko dok je drugi pobjrgao. Pušku koju smo našli kod ubitog neprijatelja uzeo sam ja jer sam bio bez puške pa sam se njome naoružao. Neki omladinac Čurčija bio je obuven u opancima pa je prišao da skine sa neprijateljskog vojnika cipele, pa kada je vidio da nijesu vojničke nego civilne, on je od toga odustao.

Odred je uspio da opkoli neprijateljsko uporište ali je to bilo kasno jer je posada izišla iz kasarne i zauzela čuku koja je bila iznad kasarne. Neprijatelj nas je gađao iz tromblonke sa bombama. Ja sam bio sa jednom grupom iza jedne seoske kuće i kada je počelo da nas gađa ja sam pao na zemlju a i ostali su to činili i tako nikome ništa nije bilo. Kad sam ja pao na zemlju ja sam licem pao u ljudsku nečist a u isto vrijeme je neđaleko od mene eksplodirala jedna bomba. Ovako priljam samo sam se malo obrisao a umio sam se u čanu kada smo se vratili u selo Rekavicu po povratku iz ove akcije. Po eksplozije bombi, iza same kuće kuda su bili kukuruzi počelo je neko šuštanje koje je išlo pravac nama. Mislili smo da je to neprijatelj. Jedan omladinac uzviknuo je:

. . .

»stoj» i kada je i dalje to šuštanje nastavilo i približavalo se on je opalio u tome pravcu jer je vidio i priliku koja se je kretala pravac njemu. Ovo šuštanje, nakon opeljivanja puške prestalo je. Kasnije se je ustanovilo da je ovo bilo neko tele koje se je bilo uplašilo od pucnjave te je jurilo nekuda i bilo je ubito kada je u njega opalio ovaj omladinac.

Kako je određ imao zadatak da likvidira ovo uporište, to jest Krupu na Vrbasu trebao je da krene prema Jajcu da likvidira uporište Crnu Rijeku i da minira samu fabriku u Jajcu. Kako nije uspio ovaj zadatak a bili smo se razdvojili tako kada je nastupilo svanuće jedan dio određa morao se je povući u pravcu Bošca a drugi u selo Rekavice gre sam s i sam nalazio.

U momentu kada se je vršila ova akcija, Bećirbašić Habija imao je zadatak da nas sačeka negde u planini Čemernici sa komorom a uz to imao je jednog civila koji je bio kod nas u zarobljeništvu koji je bio osumljičen da je ~~kak~~ bio neprijateljski špijun. Ovaj civil bio je i vezan jer je bilo zaprijetiti Bećirbašiću da nesmije dozvoliti da pobjegne. Međutim od je civilu zaprijetio da nesmije da pokuša bjegstvo jer da će ga na mjestu ubiti. Tako je ovaj ostao u određu i kasnije postao oficir naše armije i vjerujem da je i danas živ i nalazi se u armiji.

U vrijeme borbe u Krupi na Vrbasu, sjećam se da je Mažar Drago komandovao iz jedne kuće sa uzvicima: »Bataljon desno krilo naprijed i drge uzvike kao da komanduje sa nekom velokom vojnom grupacijom. Sjećam se i toga da se je Jurinčiću Niki u borbi bila zakovala puška.

Nakon ove akcije svi smo je našli za kratko vrijeme u planini Tisovcu.

Banjaluka 13. IX. 1964. god.

(Delić Mujo)

DA JE PREDNJU IZJAVU DAO I SVOJERUKOM JE POTPISAO DELIĆ MUJO,

R D I :